

meie siis jutu jälgi oma küla tänawast üles ei peaks võitma?

Juhusin ühel reedel, nädal enne vassla pääwa, Hiiu-talo widewiko pidajate hulka, fus wana Käspät seda alamal kuulutut jutu westis, mis oma mäles, tuvest tema sõnadega katsume üleskirjutada.

Wana Hiiu Käspäri juu rahahaage leidmisen.

Leppiko förtstuba seisis õhtul turgis rahwast täis. Tõrwaful oli laata peetud ja kes seal parajat pea- tait ja hobuse kaupa ei tabanud, püüdis nüüd enne koo minifut laadalise tallitusi korrale ajada. Mõnel meehel juhtus hobune, mis pääfese walgel segamata filmaga wahetajat ei leidnud, aga Leppiko wiina märg ja õhtune pime katsti wad armastuse mantliga föik wigadused finni ja sigitasid kauba joonele, et lõnfur ja pime laitmata edasi läss. Teopoid, fel- sel neljajalgseid ei elnud, wahetasid piipusi, tubaka pungaasi, kubaraid ja muud piiskest kribo, krabo traami, et liiko saivad juu. Mis kauba ojamist mõnel naisterahval siin förtsi toas wõis olla: seda ei tea mina pikemalt seletada; — oga fui ma naise mees ja tütre isa oleksin, tööste — mino perest ei peaks laada õhtul mitte üks seelik förtso toas nähtaval olema. — Lähme jutule tagasi.

Kauba kambris letti toga istusivad neli uksed meest, veike laua ümber, õllepuidelite naabrusel. Mende meeste paionud raha-pungad ei mahtunud

förtsi tappa teiste sella, föigewähmalt täna õhto, fus arjad neil wäga punetasid. Paremal pool laua otsas, sinise kue ja ninaga mees, oli kukla mõldet, tema balli mantliga naaber, Urina aida-mees, seda teopoid juba ammogi isandaks ristinud. Mõlemad kuulsad rikad, siiski wäsimata mammona-teenrid, ööd ja pääwad kukru fosumise pärast murelikud. Pahemal pool laua otsas istus Wärtmetsa kubjas, üks wäga hooplif musta kuega saapa mees, kelle rikus förtsi kohas iga flaasiga lašvis. Neljas kaubakambri wõeras, peast warbani saljawärki mees, ilus hõbe keega tasko-kel farmannis ja laia hõbes-kaanega meersaumi piip suus, oli kubja läbi poeg Hans, üks pool-hulgus, kes linnas mitmes kohas teeninud, ei fusfil faua oset ei pidanud. Enamiste wedeles ta sugulaste juures ja pidas prii ammetiks, et kasi salamahti silmanähtavalt körjas, mis kätte puutus ja tasko mächtus. Ehk kül sugulased Hanso prii-ammetit teiste wästo salgasid, siiski teädis rahwas selgeste, luida wana kubjas ja teised sugulased ial kindlamast oma raha ei hoidnud, fui sel aegl, kus Hans nende perresse wõersi juhtus. Aga fui kubja film määritut prilliis seis, himustas ta Hanso omale wäimeheks, juba sellepäraast, et tütar emanda nimeliseks saabs.

„Hans!“ ütles kubjas — „teie olete priike otsego saksaaks leodud mees; muretsge endale kindel kodoväik ja wõtke tibuke peresse. Ma räägin iga- si, ele töt, olgo saks ehk talopoeg; wana Willem neid